

Arrest

nr. 86 068 van 22 augustus 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 7 juli 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid van 8 juni 2011 houdende de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 juli 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 augustus 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. RODRIGUES, die *loco* advocaat D. OUHADID verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE VIJVER, die *loco* advocaat E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 1 juni 2011 dient de verzoekende partij een tweede asielaanvraag in.

1.2. Op 8 juni 2011 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13^{quater}). Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Overwegende dat betrokkene op 28.02.2011 voor het eerst een asielaanvraag indiende in België; hem echter op 15.03.2011 zowel de vluchtelingenstatus, als het statuut van subsidiaire bescherming geweigerd werd vanwege het Commissariaatgeneraal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS);

betrokkene op 30.03.2011 schorsend beroep aantekende tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV), waar op 12.04.2011 de beslissing van het CGVS bevestigd werd; betrokkene op 23.05.2011 een tweede asielaanvraag indiende, waarbij hij verklaart niet naar zijn land van herkomst te zijn teruggekeerd; betrokkene hierbij stelt dat hij van zijn moeder zou vernomen hebben dat zijn vader onlangs werd vermoord; betrokkene echter geen enkel begin van bewijs aanbrengt teneinde deze bewering te staven; overigens dient opgemerkt te worden dat er reeds gedurende de vorige asielaanvraag van betrokkene door de Belgische asielinstanties geen geloof kon gehecht worden aan zijn vluchtmotieven; de verklaringen van betrokkene bij zijn huidige asielaanvraag, niet van die aard zijn dat ze deze appreciatie kunnen wijzigen; betrokkene bij zijn huidige asielaanvraag bovendien expliciet verklaart geen nieuwe gegevens te kunnen aanbrengen met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980.

De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.

In uitvoering van artikel 71/5 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de koninklijke besluiten van 19 mei 1993, 11 december 1996 en 27 april 2007, wordt genoemd het bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 7 (zeven) dagen.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste, tweede, derde, en vierde middel werpt de verzoekende partij de schending op van de artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, artikel 51/8 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), de motiveringsplicht, het ‘principe van de goede administratie’, en artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de fundamentele Vrijheden (EVRM). Verder verwijt zij het bestuur machtsmisbruik.

De verzoekende partij betoogt dat het bestuur in de bestreden beslissing stelt dat de verzoekende partij uitdrukkelijk verklaarde geen nieuwe elementen te kunnen bijbrengen. Dit is niet correct. Bij het indienen van haar aanvraag heeft zij gepreciseerd dat zij momenteel niet in het bezit was van de documenten die haar bevestigingen staafden maar dat zij er weldra zou ontvangen. Zij had dus de mogelijkheid om nieuwe elementen bij te brengen die haar beweringen staafden. De dienst Vreemdelingenzaken kan niet ontkennen dat zij op de hoogte was van deze informatie aangezien de verzoekende partij de stukken 2 en 3 als bewijs van het opsturen van de faxen van 19 en 23 mei van haar raadsman bijbrengt die aantonen dat er documenten gaan toekomen, wat wel degelijk het geval was op 15 juni 2011. Bovendien wordt niet sowieso geëist dat de asielaanvrager nieuwe documenten voorlegt opdat zijn nieuwe aanvraag zou worden onderzocht. Het bestaan van nieuwe informatie volstaat, wat hier het geval is. De verzoekende partij doet opmerken dat de fout in de motivering handelt over een niet onbelangrijk element van de nieuwe asielaanvraag, namelijk de informatie volgens dewelke ze binnenkort documenten zal ontvangen om de nieuwe bijgebrachte elementen te steunen.

De verzoekende partij betoogt verder dat de bestreden beslissing artikel 51/8 van de vreemdelingenwet schendt. *In casu* heeft de verzoekende partij kennis gekregen van de moord op haar vader in Pakistan op 15 juni 2011. Sinds haar aankomst in België op 26 februari 2011 was het voor haar niet mogelijk om haar familie te contacteren wegens de omstandigheden van haar administratieve aanhouding. De moord op haar vader is ontegensprekelijk een nieuw element, evenals de documenten verwacht uit Pakistan, zodat de dienst Vreemdelingenzaken de tijd moest nemen om de asielaanvraag opnieuw te bekijken. De verzoekende partij herhaalt enkele elementen die zij aanbracht in haar eerste asielaanvraag. De verzoekende partij had bovendien bij haar tweede asielaanvraag aan de dienst Vreemdelingenzaken laten weten dat zij wachtte op nieuwe documenten uit Pakistan. Haar raadsman had de dienst Vreemdelingenzaken ervan ingelicht op 19 mei 2011 en het Commissariaat-Generaal op 10 juni 2010. De verzoekende partij verwijst naar stukken 2 en 4. Deze documenten zijn toegekomen op 15 juni 2011 en tonen aan dat de verzoekende partij steeds de waarheid heeft gesproken over wat haar ertoe heeft gedwongen haar land te verlaten. De verzoekende partij verkeerde in de onmogelijkheid om haar familie te bereiken tijdens haar opsluiting van 26 februari tot 12 mei 2011 inbegrepen, zodat deze

aangekondigde documenten nieuwe elementen zijn die een nieuw onderzoek van haar asielaanvraag rechtvaardigen. De dienst Vreemdelingenzaken heeft nochtans de bestreden beslissing genomen 15 dagen na de inleiding van de vraag, wetende dat de verzoekende partij wachtte op bewijzen uit Pakistan die haar beweringen konden bewijzen. De moord op haar vader was bovendien een element waarvan de verzoekende partij geen kennis kon hebben tijdens de vorige asielpcedure en bovendien kapitale informatie die van aard is dat zij haar situatie helemaal doet herzien. Door niet te wachten op de aangekondigde documenten schendt de dienst Vreemdelingenzaken het 'principe van de goede administratie' en maakt zij zich schuldig aan een manifeste beoordelingsfout.

Door niet de moeite te nemen om de nieuwe aanvraag door te geven aan het Commissariaat-generaal, dat moest overgaan tot een nieuw verhoor van de verzoekende partij, is de dienst Vreemdelingenzaken verantwoordelijk voor overdrijving en machtsmisbruik. Zij heeft gewoonweg geen rekening gehouden met het nieuwe element dat de verzoekende partij bijbracht.

De verzoekende partij stelt verder dat het bestuur artikel 3 van het EVRM schendt door haar asielaanvraag niet te onderzoeken en haar het bevel om het grondgebied te verlaten te geven. De dienst Vreemdelingenzaken stelt de verzoekende partij bloot aan het risico op onmenselijke en ontorende behandelingen en zelfs aan een aanslag op haar leven aangezien zij verklaart dat zij heeft vernomen dat haar vader vermoord was en dat zij riskeerde om hetzelfde lot te ondergaan indien zij naar Pakistan zou worden teruggestuurd. Door dit nieuw element, dat een vrees op vervolging rechtvaardigt, niet in overweging te nemen, neemt de dienst Vreemdelingenzaken een ernstig risico door te beslissen haar terug te sturen naar haar land en schendt op die manier artikel 3 van het EVRM.

2.2. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing geeft duidelijk de motieven aan op grond waarvan de beslissing is genomen.

Er is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) geen algemeen rechtsbeginsel of algemeen beginsel van behoorlijk bestuur 'principe van de goede administratie' bekend, zodat de verzoekende partij de schending ervan niet dienstig kan aanvoeren. Dit onderdeel is niet ontvankelijk.

Onderzoek naar de materiële motiveringsplicht houdt in casu een onderzoek in naar de toepassing van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 51/8 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen."

De bevoegdheid van de gemachtigde van de staatssecretaris/minister beperkt zich in het raam van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet tot de vaststelling of de aangebrachte gegevens nieuw zijn of niet. In beide gevallen wordt hierdoor zijn bevoegdheid uitgeput:

Indien wordt beslist dat door de vreemdeling effectief nieuwe gegevens worden aangebracht in verhouding tot een eerdere asielaanvraag, wordt het dossier overgemaakt aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Die zal vervolgens de nieuwe asielaanvraag inhoudelijk onderwerpen aan een onderzoek in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Dit betekent dat de gemachtigde van de staatssecretaris/minister zelf niet kan nagaan of er voldaan is aan

de voorwaarden van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, aangezien hij hiervoor niet bevoegd is.

Indien wordt beslist dat er geen nieuwe gegevens worden aangebracht, wordt de nieuwe asielaanvraag niet in aanmerking genomen. Dit betekent dat deze asielaanvraag niet aan een onderzoek ten gronde, in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, zal worden onderworpen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

De Raad stelt vast dat de gemachtigde van de staatssecretaris in de bestreden beslissing is ingegaan op de elementen die de verzoekende partij bij haar tweede asielaanvraag als nieuwe elementen heeft aangebracht, maar dat hij besluit dat *“betrokkene hierbij stelt dat hij van zijn moeder zou vernomen hebben dat zijn vader onlangs werd vermoord; betrokkene echter geen enkel begin van bewijs aanbrengt teneinde deze bewering te staven; overigens dient opgemerkt te worden dat er reeds gedurende de vorige asielaanvraag van betrokkene door de Belgische asielinstanties geen geloof kon gehecht worden aan zijn vluchtmotieven; de verklaringen van betrokkene bij zijn huidige asielaanvraag, niet van die aard zijn dat ze deze appreciatie kunnen wijzigen; betrokkene bij zijn huidige asielaanvraag bovendien expliciet verklaart geen nieuwe gegevens te kunnen aanbrengen met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980”*.

De Raad merkt op dat de verzoekende partij op geen enkele concrete wijze betwist dat zij bij haar aanvraag geen enkel begin van bewijs aanbrengt om haar beweringen te staven, en dat tijdens haar vorige asielaanvraag de asielinstanties oordeelden dat er aan haar vluchtmotieven geen geloof kon gehecht worden. Deze motieven van de bestreden beslissing blijven dus staan.

De verzoekende partij betoogt dat het bestuur in de bestreden beslissing stelt dat de verzoekende partij uitdrukkelijk verklaarde geen nieuwe elementen te kunnen bijbrengen en stelt tegelijk dat dit niet correct is. Bij het indienen van haar aanvraag heeft zij volgens haar gepreciseerd dat zij momenteel niet in het bezit was van de documenten die haar beweringen staafden maar dat zij er weldra zou ontvangen. Zij had dus de mogelijkheid om nieuwe elementen bij te brengen die haar beweringen staafden. Aangezien dat de verzoekende partij zich in haar aanvraag beperkte te stellen dat zij later documenten zou ontvangen die haar beweringen staafden, betekent dit ook onmiddellijk dat zij deze documenten op dat moment niet in haar bezit had. Het bestuur heeft daarom ook niet op kennelijk onredelijke wijze geoordeeld dat de verzoekende partij uitdrukkelijk verklaarde geen nieuwe elementen te kunnen bijbrengen. De verzoekende partij stelt bovendien dat de hiervoor genoemde documenten op 15 juni 2011 zijn toegekomen. Dit is echter na de bestreden beslissing. Het is logisch dat het bestuur geen rekening kan houden met elementen waarvan zij niet op de hoogte is, of waarvan zij geen kennis heeft of moest hebben, op het moment van de bestreden beslissing .

Het begrip ‘nieuwe gegevens’ heeft niet enkel betrekking op de bewijsmiddelen op zich, maar ook op de inhoud ervan (RvS 16 oktober 2006, nr. 163.610; RvS (cass) 1 december 2009, nr. 5053). Artikel 51/8 van de vreemdelingenwet laat weliswaar niet toe om aangebrachte gegevens aan een doorgedreven inhoudelijk onderzoek – een onderzoek ten gronde – te onderwerpen, doch sluit niet uit dat de bewijskracht van de aangebrachte elementen *prima facie* wordt beoordeeld (RvS 8 november 2002, nr. 112.420). Artikel 51/8 van de vreemdelingenwet laat immers slechts toe een herhaald verzoek in overweging te nemen indien er “ernstige aanwijzingen” bestaan voor een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of ernstige aanwijzingen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Of een aangebracht gegeven een “ernstige aanwijzing” inhoudt, hangt uiteraard samen met de bewijswaarde van dit gegeven. *In casu* stelt de verzoekende partij zelf in haar verzoekschrift dat zij in haar aanvraag enkel beweerde dat haar vader vermoord was, en stelde dat zij wachtte op documenten uit Pakistan. Dit betekent dus dat zij deze documenten niet voorlegde bij haar aanvraag, en zich beperkte tot twee loutere beweringen. Bovendien blijkt uit de fax van de raadsman van de verzoekende partij van 23 mei 2011 dat deze daarin het volgende stelt: *“Zoals ik u aangekondigd heb, Mijnheer S.(...) wil een nieuwe asielaanvraag invoeren op basis van nieuwe elementen. Immers werd zijn vader vermoord door de groep die hij heeft willen vluchten door Pakistan te verlaten. Documenten moeten van Pakistan aankomen om deze nieuwe feiten te bewijzen. Aangezien de situatie heeft mijn klant een nieuwe procedure willen onmiddellijk invoeren ondanks de afwezigheid van documenten momenteel. Wilt u goed in overweging nemen wat voorafgaat? Als een nieuwe weigering is genomen op basis van de afwezigheid van documenten*

behoudt mijn klant zich het recht voor een derde asielaanvraag wanneer hij in bezit van de documenten zal zijn”.

De mogelijkheid tot het *prima facie* beoordelen van de nieuw aangebrachte gegevens moet worden beschouwd in het licht van de doelstelling van het destijds in de vreemdelingenwet ingevoegde artikel 50, derde en vierde lid, met name het bereiken van een evenwicht tussen een snelle procedure die erop gericht is vreemdelingen die zich kennelijk ten onrechte vluchteling verklaren snel te weren, enerzijds, en de zorg om asielzoekers toch een voldoende rechtsbescherming te bieden anderzijds (Arbitragehof 14 juli 1994, nr. 61/94, overw. B.5.6). In die optiek is de bevoegdheid van de verwerende partij begrensd tot de beoordeling dat het nieuwe gegeven kennelijk niet van aard is om te besluiten dat er ernstige aanwijzingen kunnen zijn zoals hiervoor bedoeld.

Wat de opgeworpen schending van artikel 3 van het EVRM betreft beperkt de verzoekende partij zich ertoe te stellen dat de dienst Vreemdelingenzaken haar blootstelt aan het risico op onmenselijke en ontierende behandelingen en zelfs aan een aanslag op haar leven aangezien zij verklaart dat zij heeft vernomen dat haar vader vermoord was en dat zij riskeerde om hetzelfde lot te ondergaan indien zij naar Pakistan zou worden teruggestuurd.

Wat de schending van artikel 3 van het EVRM betreft, moet de verzoekende partij doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Zij moet deze beweringen staven met een begin van bewijs. Zij moet concrete, op haar persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden volstaat op zich niet (RvS nr. 105.233 van 27 maart 2002; RvS nr. 105.262 van 28 maart 2002; RvS nr. 104.674 van 14 maart 2002; RvS nr. 120.961 van 25 juni 2003; RvS nr. 123.977 van 8 oktober 2003). De verzoekende partij maakt met haar betoog niet aannemelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van de bestreden beslissing artikel 3 van het EVRM heeft miskend. De verzoekende partij brengt bovendien geen concrete gegevens bij waaruit blijkt dat er na het nemen van de bestreden beslissing nieuwe elementen zijn ontstaan die een schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk maken. Zij voegt bij haar verzoekschrift verschillende stukken, sommige in het Engels, andere niet vertaald, maar zij maakt op geen enkele concrete wijze aannemelijk op welke wijze deze stukken haar bovenstaande beweringen staven. Zij maakt de schending van artikel 3 van het EVRM dan ook niet aannemelijk.

Het eerste, tweede, derde, en vierde middel zijn niet gegrond.

Uit voorgaande bespreking blijkt dat het bestuur niet op kennelijk onredelijke wijze heeft geoordeeld dat de verzoekende partij geen nieuw element in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet heeft aangebracht. De verklaring van de verzoekende partij dat de documenten later nog zouden aankomen, kan hieraan geen afbreuk doen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig augustus tweeduizend en twaalf door:

dhr. M. MILOJKOWIC,
mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken;
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

M. MILOJKOWIC